

Peterček ji je bil vse. Slušal jo je rad, na migljaj. In kako veselo je ona delala. Saj je vedela, čemu se trudi in muči od dne do dne ... A potem, ko bi še njega ne bilo ...

Ni si upala dalje misliti ...

Ozrla se je po spečem Peterčku, prekrižala njegovo mokro čelo in stopila v kuhinjo pripravljat večerjo.

Jedva je bil zaspal Peterček, ko se mu je jelo sanjati ...

Sprva je videl vso ono množico onih snežink pred seboj. Gledal in gledal jih je. In njegova nedolžna dušica je hrepenela po njih, hrepenela priti na prosto, hrepenela postati sama snežinka. S silo se je otrgala iz Peterčkovih prsij in poletela v lepi bisernoiskreči, blede oblike med snežinke ... igrala se in podila se ž njimi sedaj sem sedaj tja.

A na veliko žalost je opazil Peterček, kako tudi njegova dušica hiti in leti proti zemlji in kakšna usoda jo čaka. V grdo, blatno kalužo bode padla, omazala se bode, popolnoma izgubila v blatu. „O Bog, reši jo!“ je vskliknil v strahu. Ne — ne! že je blizu zemlje. Sedaj bode v sredi luže, v sredi blata, ki ji bode onesnažilo krasno krilce. — — —

A dušica njegova se je v zadnjem hipu povzpela izmej ostalih. Vedno višje in višje je hitela. Vedno bolj se je oddaljevala od zemlje in hitela proti nebesom ...

Kakor težek kamen se mu je odvalilo od srca in raz prsij, ki so se krčevito napele in zopet pale. Obraz se je bolestno nagubančil, oči so se počasi zaprle, žile na tankem vratu so se za trenutek napele. A ta napetost je v trenutku prenehala in sveti mir, blaženost se je razlila po smehljajočem Peterčkovem obrazu.

Bled, a lep kakor angelj je ležal Peterček na postelji — mrtev. Dušica njegova pa se je povzpela v nebeška domovanja ...

In mamica? — — Nemo se je zgrudila ob njegovi postelji in krčevito se je oprijela ljubljenega otroka ...

Iz očij so ji vrele solze, solze žalosti, a tudi solze vdanosti. In te biserne solzice so padale na ugaslo — snežinko.

F. K's. Pavletov.

K r i ž.

O, zakaj se žalostiš!
Vidiš li spominski križ
Tamkaj na gomili stati?
Na spomin je duši zlati!

On, ki v tej gomili spi,
Trpel je še več kot ti;
Po življenja trdem boju
Prišel v grobu je k pokoju ...

O, zakaj se žalostiš!
Bodi ti v tolažbo — križ:
Ako tu ne najdeš sreče,
Lepša tam ti zaleskeče...!

Janko Leban.

Vemo, da Kristus, ki je vstal od mrtvih, več ne umrje.
(Rim. 6, 9.)